

- b. Podpůrně, rozsudek je v rozporu se zásadou pro započtení, jelikož nezohlednil první sankci při ukládání druhé sankce.
- c. Ještě podpůrněji, Tribunál se v rozsudku dopustil nesprávného právního posouzení, když neuplatnil zásadu souběžnosti protiprávního jednání: údajné porušení oznamovací povinnosti podle čl. 4 odst. 1 je zvláštním druhem protiprávního jednání splývajícím s údajným porušením povinnosti zdržet se jednání podle čl. 7 odst. 1 I nařízení č. 139/2004, které je obecnějším protiprávním jednáním.

⁽¹⁾ Nařízení Rady (ES) č. 139/2004 ze dne 20. ledna 2004 o kontrole spojování podniků (Nařízení ES o spojování) (Úř. věst. 2004, L 24, s. 1; Zvl. vyd. 08/03, s. 40).

**Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
(Maďarsko) dne 8. ledna 2018 – Sole-Mizo Zrt. v. Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli
Igazgatósága**

(Věc C-13/18)

(2018/C 142/31)

Jednací jazyk: maďarština

Předkládající soud

Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Účastníci/ Účastnice původního řízení

Žalobkyně: Sole-Mizo Zrt.

Žalovaný: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Předběžné otázky

- 1) Je v souladu s unijním právem, ustanoveními směrnice Rady 2006/112/ES ⁽¹⁾ ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty (dále jen „směrnice o DPH“) (zejména s ohledem na její článek 183) a se zásadou efektivity, zásadou přímého účinku a zásadou rovnocennosti praxe členského státu, podle které se při přezkumu relevantních ustanovení týkajících se úroků z prodlení vychází z toho, že se Národní daňový úřad (dále jen „Úřad“) nedopustil pochybení [OMISSIS] — tedy že nejednal se zpožděním, pokud jde o nevratnou část DPH odpovídající nezaplaceným plněním osob povinných k dani — protože v okamžik, kdy Úřad přijal rozhodnutí, platila vnitrostátní právní úprava porušující unijní právo a Soudní dvůr prohlásil neslučitelnost požadavku stanoveného v uvedené právní úpravě až později?
- 2) Je v souladu s unijním právem, ustanoveními směrnice o DPH (zejména s ohledem na její článek 183) a se zásadou efektivity, zásadou přímého účinku a zásadou rovnocennosti praxe členského státu, podle které se při přezkumu relevantních ustanovení týkajících se úroků z prodlení rozlišuje, zda Úřad nevrátil dan v souladu s tehdy platnými vnitrostátními ustanoveními — která navíc porušovala unijní právo — nebo zda nevrátil daň v rozporu s uvedenými ustanoveními, a která ohledně částky úroků z DPH, jejíž vrácení nemohlo být požadováno v rozumné lhůtě v důsledku vnitrostátního práva, o kterém Soudní dvůr rozhodl, že je v rozporu s unijním právem, stanoví dvě ohraničená období, takže

— v prvním období mají osoby povinné k dani právo obdržet pouze úroky z prodlení odpovídající základní sazbě centrální banky, přičemž s ohledem na to, že maďarská právní úprava porušující unijní právo byla tehdy ještě v platnosti, maďarské orgány nejednaly v rozporu se zákonem, když nepovolily vyplacení DPH zahrnuté ve fakturách v rozumné lhůtě, zatímco

— ve druhém období se úrok ve výši dvojnásobku základní sazby centrální banky — použitelný podle právního řádu dotčeného státu navíc v případě prodlení — vyplácí pouze za pozdní vyplacení základního úroku z prodlení za první období?

- 3) Má být článek 183 směrnice o DPH vykládán v tom smyslu, že zásada rovnocennosti vylučuje praxi členského státu, podle které z nevrácené DPH vyplatí Úřad úrok odpovídající základní sazbě centrální banky, pouze pokud bylo porušeno unijní právo, zatímco vyplatí úrok odpovídající dvojnásobku základní sazby centrální banky, pokud došlo k porušení vnitrostátního práva?

⁽¹⁾ Úř. věst. L 347, s. 1.

**Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Španělsko)
dne 17. ledna 2018 – Cobra Servicios Auxiliares, S. A. v. FOGASA, José David Sánchez Iglesias
a Incatema, S. L.**

(Věc C-29/18)

(2018/C 142/32)

Jednací jazyk: španělština

Předkládající soud

Tribunal Superior de Justicia de Galicia

Účastníci původního řízení

Odvolatelka: Cobra Servicios Auxiliares, S. A.

Žalobce a další účastníci řízení: FOGASA, José David Sánchez Iglesias a Incatema, S. L.

Předběžné otázky

- 1) Je třeba ustanovení 4 rámcové dohody o pracovních poměrech na dobu určitou, která je přílohou směrnice 1999/70 ⁽¹⁾, vykládat v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě, která na základě téže skutkové okolnosti (ukončení smlouvy mezi zaměstnavatelem a třetím podnikem z vůle posledně zmíněného podniku) stanoví nižší odstupné při ukončení pracovní smlouvy sjednané na určitý úkol na dobu určitou odpovídající trvání uvedené smlouvy mezi dotčenými společnostmi než při ukončení pracovních smluv na dobu neurčitou u srovnatelných zaměstnanců postupem hromadného propuštění odůvodněným výrobními důvody na straně zaměstnavatele, vyplývajícími z ukončení uvedené smlouvy mezi dotčenými společnostmi?
- 2) Je v případě kladné odpovědi třeba zaujmout výklad, že nerovné zacházení v rovině odstupného při ukončení pracovní smlouvy odůvodněném touž skutkovou okolností, i když na základě odlišného zákonného důvodu, mezi srovnatelnými zaměstnanci v pracovním poměru na dobu určitou a zaměstnanci v pracovním poměru na dobu neurčitou představuje jeden z případů diskriminace zakázaných v článku 21 Listiny a je v rozporu se zásadami rovného zacházení a nediskriminace podle článků 20 a 21 Listiny, které patří mezi základní zásady unijního práva?

⁽¹⁾ Směrnice Rady 1999/70/ES ze dne 28. června 1999 o rámcové dohodě o pracovních poměrech na dobu určitou uzavřené mezi organizacemi UNICE, CEEP a EKOS (Úř. věst. 1999, L 175, s. 43; Zvl. vyd. 05/03, s. 368).